

TRUNG CỘNG VÀ TƯƠNG LAI CỦA THẾ GIỚI TỰ DO

Bản dịch bằng Google của Duan Dang

Bài phát biểu xuất sắc của Ngoại trưởng Mỹ Mike Pompeo về Trung Cộng hôm qua.

Bài phát biểu của tôi hôm nay là bài thứ tư trong một loạt các bài nói chuyện về Trung Quốc mà tôi đã đề nghị Cố vấn An ninh quốc gia Robert O'Brien, Giám đốc FBI Chris Wray và Bộ trưởng Tư pháp Barr phát biểu cùng tôi.

Chúng tôi có một mục đích rất rõ ràng, một nhiệm vụ thực sự. Đó là giải thích các khía cạnh khác nhau trong mối quan hệ của Mỹ với Trung Quốc, sự mất cân bằng lớn trong mối quan hệ tích tụ trong nhiều thập niên, và các thiết kế của Đảng Cộng sản Trung Quốc để xưng bá.

Mục tiêu của chúng tôi là nêu rõ rằng các mối đe dọa đối với người Mỹ mà chính sách Trung Quốc của Tổng thống Trump muốn giải quyết là rõ ràng và chiến lược của chúng tôi nhằm đảm bảo các quyền tự do đã được thiết lập.

Đại sứ Robert O'Brien đã nói về ý thức hệ. Giám đốc FBI Wray đã nói về gián điệp. Bộ trưởng Barr nói về kinh tế. Và bây giờ mục tiêu của tôi hôm nay là tổng kết cho người dân Mỹ và nói chi tiết về mối đe dọa của Trung Quốc đối với nền kinh tế của chúng ta, đối với tự do của chúng ta và quả thực là cho chính tương lai của các nền dân chủ tự do trên toàn thế giới.

Năm tới đánh dấu nửa thế kỷ kể từ sứ mệnh bí mật của Tiến sĩ Kissinger đến Trung Quốc, và không quá xa dịp kỷ niệm 50 năm chuyến công du của Tổng thống Nixon, vào năm 2022.

Thế giới nay đã khác xưa rất nhiều. Chúng ta đã hình dung sự tương tác với Trung Quốc sẽ tạo ra một tương lai hứa hẹn tươi sáng về sự hòa hiếu và hợp tác.

Nhưng hôm nay - hôm nay tất cả chúng ta vẫn đeo khẩu trang và chúng kiến số lượng tử vong vì đại dịch gia tăng vì ĐCSTQ không giữ lời với thế giới.

Mỗi sáng chúng ta đọc những dòng tít mới về sự đàn áp ở Hồng Kông và Tân Cương. Chúng ta thấy các số liệu thống kê đáng kinh ngạc về các vụ lạm dụng thương mại của Trung Quốc gây thiệt hại cho việc làm của Mỹ và giáng những đòn bạo liệt vào các nền kinh tế trên khắp nước Mỹ, bao gồm cả ở miền nam California này.

Và chúng ta đang chứng kiến một quân đội Trung Quốc ngày càng lớn mạnh hơn và thực sự đáng sợ hơn.

Tôi sẽ lặp lại những câu hỏi vang lên trong trái tim và tâm trí của người Mỹ từ đất California này cho đến tiểu bang Kansas của tôi và xa hơn nữa: Người dân Mỹ phải thể hiện điều gì sau 50 năm kể từ khi tương tác với Trung Quốc?

Liệu lý thuyết của các nhà lãnh đạo của chúng ta đề xuất về một sự biến đổi của Trung Quốc hướng về phía tự do và dân chủ có đúng hay không?

Đây có phải là định nghĩa của Trung Quốc về một tình huống đôi bên cùng có lợi? Và quả thực, quan trọng nhất, từ góc độ của Ngoại trưởng, nước Mỹ có an toàn hơn không? Chúng ta có khả năng lớn hơn sẽ có được hòa bình cho bản thân và hòa bình cho các thế hệ sau chúng ta không?

Hãy nhìn xem, chúng ta phải thừa nhận một sự thật phũ phàng. Chúng ta phải thừa nhận một sự thật phũ phàng sẽ dẫn dắt chúng ta trong những năm tháng và thập niên tới, rằng nếu chúng ta muốn có một thế kỷ 21 tự do, không phải thế kỷ Trung Quốc mà Tập Cận Bình mơ ước, thì mô thức cũ về sự tương tác mù quáng với Trung Quốc không thể mang đến kết quả. Chúng ta không được tiếp tục và chúng ta không được quay lại.

Như Tổng thống Trump đã nói rất rõ ràng, chúng ta cần một chiến lược bảo vệ nền kinh tế Mỹ, và thực sự là cách sống của chúng ta. Thế giới tự do phải chiến thắng chế độ chuyên chế mới này.

Bây giờ, trước khi tôi có vẻ quá háo hức phá bỏ di sản của Tổng thống Nixon, tôi muốn nói rõ rằng ông đã làm những gì ông ấy tin là tốt nhất cho người dân Mỹ vào thời điểm đó, và ông đã có thể đúng. Ông ấy là một sinh viên xuất sắc về Trung Quốc, một chiến binh chiến tranh lạnh dữ dội và là một người cảm phục sâu sắc người dân Trung Quốc, điều mà tôi nghĩ tất cả chúng ta đều như thế.

Ông xứng đáng được ghi nhận công lao to lớn vì nhận ra rằng Trung Quốc quan trọng đến mức không thể bị bỏ qua, ngay cả khi quốc gia này bị suy yếu vì sự tàn bạo cộng sản tự chuốc lấy.

Năm 1967, trong một bài báo rất nổi tiếng trên tờ Foreign Affairs, Nixon đã giải thích chiến lược tương lai của mình. Đây là những gì ông nói:

"Nhìn dài hạn, đơn giản là chúng ta không thể để Trung Quốc mãi mãi bên ngoài gia đình của các quốc gia... Thế giới không thể an toàn cho đến khi Trung Quốc thay đổi. Vì vậy, mục tiêu của chúng ta - trong phạm vi có thể, chúng ta phải tác động đến các sự kiện. Mục tiêu của chúng ta là tạo ra sự thay đổi".

Và tôi nghĩ rằng, cụm từ quan trọng nhất trong toàn bộ bài viết: "Tạo ra sự thay đổi". Vì vậy, với chuyến công du lịch sử tới Bắc Kinh, Tổng thống Nixon đã khởi động chiến lược tương tác của chúng ta. Ông cao thượng tìm kiếm một thế giới tự do và an toàn hơn, và ông hy vọng Đảng Cộng sản Trung Quốc sẽ đáp lại cam kết đó.

Thời gian trôi qua, các nhà hoạch định chính sách Mỹ ngày càng cho rằng khi Trung Quốc trở nên thịnh vượng hơn, họ sẽ mở cửa, sẽ trở nên tự do hơn ở trong nước, và thực sự trở nên ít đe dọa hơn với bên ngoài, họ sẽ trở nên thân thiện hơn. Tất cả dường như đã trở thành chuyện quá tất yếu, tôi chắc chắn thế.

Nhưng thời đại tất yếu đã qua. Kiểu tương tác mà chúng ta đang theo đuổi đã không mang lại sự thay đổi bên trong Trung Quốc mà Tổng thống Nixon từng hy vọng tạo ra. Sự thật là các chính sách của chúng ta - và của các quốc gia tự do khác - đã hồi sinh nền kinh tế thất bại của Trung Quốc, chỉ để chứng kiến Bắc Kinh quay lại căn những bàn tay quốc tế đang nuôi dưỡng họ.

Chúng ta mở rộng vòng tay với công dân Trung Quốc, chỉ để thấy Đảng Cộng sản Trung Quốc lợi dụng xã hội tự do và cởi mở của chúng ta. Trung Quốc đã gửi các nhà truyền vào các cuộc họp báo, trung tâm nghiên cứu, trường trung học, trường cao đẳng và thậm chí vào các cuộc họp hội phụ huynh học sinh của chúng ta.

Chúng ta đã gạt ra rìa bạn bè của mình ở Đài Loan, nơi sau đó đã bùng nổ thành một nền dân chủ mạnh mẽ.

Chúng ta đã cho Đảng Cộng sản Trung Quốc và chính chế độ này ưu đãi kinh tế đặc biệt, chỉ để chứng kiến ĐCS Trung Quốc khăng khăng bắt phải im lặng trước các vi phạm nhân quyền của họ, để đổi lấy việc các công ty phương Tây được vào Trung Quốc.

Đại sứ O'Brien đã liệt kê một vài ví dụ hôm trước: Marriott, American Airlines, Delta, United đều xóa bỏ mọi sự đề cập đến Đài Loan trên các trang web công ty của họ, để không chọc giận Bắc Kinh.

Ở Hollywood, cách đây không xa - tâm điểm tự do sáng tạo của Mỹ, và những người tự trao cho mình sứ mệnh phán xét lẽ công bằng xã hội - tự kiểm duyệt cả những sự đề cập làm phật lòng Trung Quốc một cách nhẹ nhàng nhất.

Sự tuân phục của các công ty đối với ĐCS Trung Quốc cũng xảy ra trên toàn thế giới. Và sự trung thành của các công ty này mang lại hiệu quả như thế nào? Sự xu nịnh của họ có được tưởng thưởng?

Tôi sẽ trích dẫn cho các vị một câu trong bài phát biểu của Tổng chương lý Barr. Trong một bài phát biểu tuần trước, ông nói rằng, "Tham vọng cuối cùng của những người cầm quyền Trung Quốc không phải là giao thương với Hoa Kỳ. Nó là đột kích

Hoa Kỳ. Trung Quốc tước đoạt tài sản trí tuệ và bí mật thương mại của chúng ta, khiến mất đi hàng triệu công ăn việc làm trên khắp nước Mỹ.

Nó hút chuỗi cung ứng ra khỏi Mỹ, và sau đó bổ sung một sản phẩm làm từ lao động nô lệ. Nó khiến các tuyến đường hàng hải trọng yếu của thế giới trở nên kém an toàn hơn cho thương mại quốc tế. Tổng thống Nixon từng nói ông sợ rằng ông đã tạo ra một quái vật Frankenstein bằng cách mở cửa thế giới cho ĐCSTQ, và chúng ta đang ở thời điểm này.

Bây giờ, những người có thiện ý có thể tranh luận tại sao các quốc gia tự do cho phép những điều tồi tệ này xảy ra suốt những năm qua. Có lẽ chúng ta đã ngây thơ về chủ nghĩa cộng sản hiểm độc của Trung Quốc, hoặc là kẻ đắc thắng sau chiến thắng trong Chiến tranh Lạnh, hoặc là nhà tư bản chết nhất, hoặc bị bịt mắt bởi những lời lẽ của Bắc Kinh về "sự trỗi dậy hòa bình".

Bất kể lý do là gì, Trung Quốc ngày nay ngày càng độc đoán ở trong nước, và hung hăng hơn trong sự thù địch với tự do ở khắp nơi. Và Tổng thống Trump đã nói: Đủ rồi.

Tôi không nghĩ rằng nhiều người ở cả hai đảng tranh cãi với sự thực tôi nêu ra ngày hôm nay. Nhưng ngay cả bây giờ, một số người vẫn khẳng khái rằng chúng ta phải duy trì mô hình đối thoại để mà đối thoại.

Bây giờ, để rõ ràng, chúng ta sẽ tiếp tục đối thoại. Nhưng những cuộc nói chuyện ngày nay đã khác. Cách đây vài tuần, tôi đã đến Honolulu để gặp Dương Khiết Trì. Cũng chỉ một câu chuyện cũ rích đó - nhiều lời, nhưng không có đề nghị thay đổi bất kỳ hành vi nào đúng nghĩa. Những lời hứa của Dương, giống như rất nhiều lời hứa ĐCSTQ đưa ra trước đó, đều sáo rỗng.

Tôi cho rằng ông ta đã kỳ vọng tôi đáp ứng yêu cầu của họ, bởi vì thật lòng mà nói đây là điều mà quá nhiều chính quyền trước đây đã làm.

Tôi đã không, và Tổng thống Trump cũng không. Như Đại sứ O'Brien đã giải thích rành mạch, chúng ta phải ghi nhớ rằng chế độ ĐCSTQ là chế độ Mác - Lênin. Tổng bí thư Tập Cận Bình là một tín đồ đích thực của một ý thức hệ toàn trị phá sản. Chính ý thức hệ này tác động đến nỗi khao khát nung nấu hàng thập niên của ông ta đối với quyền bá chủ toàn cầu của chủ nghĩa cộng sản Trung Quốc.

Nước Mỹ không còn có thể bỏ qua những khác biệt chính trị và ý thức hệ cơ bản giữa hai nước, giống như ĐCSTQ chưa bao giờ bỏ qua chúng.

Kinh nghiệm của tôi trong Ủy ban Tình báo Hạ viện, và sau đó là giám đốc Cục Tình báo Trung ương, và thêm hai năm là Ngoại trưởng Mỹ đã mang lại cho tôi hiểu biết quan trọng này:

Cách duy nhất để thực sự thay đổi Trung Quốc cộng sản là hành động không dựa trên những gì các nhà lãnh đạo Trung Quốc nói, mà dựa trên cách họ hành xử. Và bạn có thể thấy chính sách của Mỹ phản ánh kết luận này.

Tổng thống Reagan nói rằng ông đã giao thiệp với Liên Xô trên cơ sở "tin tưởng nhưng phải xác minh". Khi nói đến ĐCSTQ, tôi nói chúng ta phải ngờ vực và xác minh.

Chúng ta, các quốc gia yêu tự do trên thế giới, phải khiến Trung Quốc thay đổi, giống như Tổng thống Nixon mong muốn. Chúng ta phải khiến Trung Quốc thay đổi theo những cách sáng tạo và quyết đoán hơn, bởi vì những hành động của Bắc Kinh đe dọa người dân và sự thịnh vượng của chúng ta. Chúng ta phải bắt đầu bằng cách thay đổi cách người dân và các đối tác của chúng ta nhìn nhận về Đảng Cộng sản Trung Quốc. Chúng ta phải nói sự thật.

Chúng ta không thể đối xử với hiện thân này của Trung Quốc như một quốc gia bình thường, giống như bất kỳ quốc gia nào khác. Chúng ta biết rằng giao dịch với Trung Quốc không giống như giao dịch với một quốc gia bình thường, tuân thủ luật pháp. Bắc Kinh đe dọa các thỏa thuận quốc tế - coi các đề xuất quốc tế như là đường dẫn đến sự thống trị toàn cầu.

Nhưng bằng cách nhấn mạnh vào các điều khoản công bằng, như đại diện thương mại của chúng ta đã làm khi ông đàm phán thỏa thuận thương mại giai đoạn một của chúng ta, chúng ta có thể buộc Trung Quốc suy xét đến hành vi trộm cắp tài sản trí tuệ và các chính sách gây tổn hại cho người lao động Mỹ của họ.

Chúng ta cũng biết rằng kinh doanh với một công ty được hậu thuẫn bởi ĐCS TQ không giống như với một công ty Canada. Họ không phải báo cáo trước các hội đồng quản trị độc lập, và nhiều người trong số họ được tài trợ bởi nhà nước và do đó không có nhu cầu theo đuổi lợi nhuận.

Một ví dụ điển hình là Huawei. Chúng ta đã ngừng giả vờ Huawei là một công ty viễn thông vô tội chỉ xuất hiện để giúp bạn trò chuyện với bạn bè của mình. Chúng ta đã gọi đúng bản chất của nó - một mối đe dọa an ninh quốc gia thực sự và chúng ta phải đối phó một cách thích đáng.

Chúng ta cũng biết rằng nếu các công ty của chúng ta đầu tư vào Trung Quốc, họ có thể vô tình hoặc cố ý hỗ trợ các vi phạm nhân quyền thô bạo của Đảng Cộng sản. Do đó, Bộ Tài chính và Thương mại của chúng ta đã xử phạt và đưa vào danh sách đen các nhà lãnh đạo và tổ chức Trung Quốc đang làm hại và vi phạm các quyền cơ bản nhất của con người trên toàn thế giới.

Một số cơ quan đã làm việc cùng nhau trong một hội đồng tư vấn kinh doanh để đảm bảo các CEO của chúng ta được thông báo về cách thức chuỗi cung ứng của họ hoạt động bên trong Trung Quốc.

Chúng ta cũng biết, chúng ta cũng biết rằng không phải tất cả sinh viên và nhân viên Trung Quốc chỉ là sinh viên và người lao động bình thường đến đây để kiếm một ít tiền và thu thập cho mình một số kiến thức.

Quá nhiều người trong số họ đến đây để đánh cắp tài sản trí tuệ của chúng ta và mang chúng về nước. Bộ Tư pháp và các cơ quan khác đã mạnh mẽ theo đuổi việc trừng phạt những tội phạm này.

Chúng ta biết rằng Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc cũng không phải là một đội quân bình thường. Mục đích của nó là duy trì sự cai trị tuyệt đối của giới tinh hoa

Đảng Cộng sản Trung Quốc và mở rộng một đế chế Trung Quốc, không phải để bảo vệ người dân Trung Quốc.

Và vì vậy, Bộ Quốc phòng của chúng ta đã tăng cường nỗ lực, triển khai các chiến dịch tự do hàng hải khắp Biển Hoa Đông và Biển Đông, và ở cả Eo biển Đài Loan. Và chúng ta đã thành lập một Lực lượng Không gian để giúp ngăn chặn Trung Quốc xâm lược biên giới cuối cùng đó.

Và cũng như thế, thành thật mà nói, chúng ta đã xây dựng một bộ chính sách mới để đối phó với Trung Quốc tại Bộ Ngoại giao, thúc đẩy các mục tiêu của Tổng thống Trump về sự công bằng và có đi có lại, để sửa chữa sự mất cân bằng phát triển qua nhiều thập niên.

Chỉ trong tuần này, chúng ta đã tuyên bố đóng cửa Tổng lãnh sự quán Trung Quốc tại Houston vì đây là một trung tâm gián điệp và trộm cắp tài sản trí tuệ. Hai tuần trước, chúng ta đã đảo ngược tám năm "chìa má bên trái" liên quan đến luật pháp quốc tế ở Biển Đông.

Chúng ta đã kêu gọi Trung Quốc thích ứng các năng lực hạt nhân của họ với thực tế chiến lược của thời đại chúng ta. Và Bộ Ngoại giao - ở mọi cấp độ, trên toàn thế giới - đã tương tác với các đối tác Trung Quốc của chúng ta chỉ đơn giản là để đòi hỏi sự công bằng và có đi có lại.

Nhưng cách tiếp cận của chúng ta không thể chỉ là tỏ ra cứng rắn. Điều đó khó có thể mang lại được kết quả mà chúng ta mong muốn.

Chúng ta cũng phải tương tác và làm cho người dân Trung Quốc - một dân tộc năng động, yêu tự do, hoàn toàn khác biệt với Đảng Cộng sản Trung Quốc, trở nên mạnh mẽ hơn. Điều đó bắt đầu với ngoại giao trực tiếp.

Tôi đã gặp những người đàn ông và phụ nữ Trung Quốc tài năng và cần cù ở bất cứ nơi nào tôi đến. Tôi đã gặp những người Duy Ngô Nhĩ và người Kazakh đã trốn thoát khỏi các trại tập trung Tân Cương.

Tôi đã nói chuyện với các nhà lãnh đạo dân chủ Hồng Kông, từ Hồng y Trần Nhật Quân đến Lê Trí Anh (Jimmy Lai). Hai ngày trước tại Luân Đôn, tôi đã gặp gỡ chiến binh tự do Hồng Kông Nathan Law.

Và tháng trước trong văn phòng của tôi, tôi đã nghe những câu chuyện về những người sống sót ở Quảng trường Thiên An Môn.

Một trong số họ ở đây hôm nay. Vương Đan (Wang Dan) là một sinh viên chủ chốt chưa bao giờ ngừng chiến đấu vì tự do cho người dân Trung Quốc. Vương à, bạn hãy đứng để chúng tôi có thể nhận ra bạn nào!

Cũng có mặt với chúng ta hôm nay là cha đẻ của phong trào dân chủ Trung Quốc Ngụy Kinh Sinh (Wei Jingsheng). Ông đã trải qua nhiều thập niên trong các trại lao động Trung Quốc vì cuộc vận động của mình. Anh Ngụy, anh sẽ đứng lên chứ?

Tôi lớn lên và trải qua thời gian quân ngũ trong Chiến tranh Lạnh. Và nếu có một điều tôi học được, thì nó là những người cộng sản hầu như luôn nói dối. Lời nói dối

lớn nhất của họ là cho rằng họ đại diện cho 1,4 tỷ người bị giám sát, áp bức và sợ hãi lên tiếng.

Hoàn toàn ngược lại. ĐCSTQ sợ ý kiến trung thực của người dân Trung Quốc hơn bất kỳ kẻ thù nào, và ngoại trừ việc mất quyền lực của chính họ, họ chẳng có lý do gì khác.

Chỉ cần nghĩ rằng thế giới sẽ tốt hơn bao nhiêu - không kể đến những người bên trong Trung Quốc - nếu chúng ta có thể nghe được từ các bác sĩ ở Vũ Hán và họ được phép đưa ra báo động về sự bùng nổ của một của một loại virus mới.

Trong nhiều thập niên, các nhà lãnh đạo của chúng ta đã phớt lờ, hạ thấp tiếng nói của những nhà bất đồng chính kiến dũng cảm ở Trung Quốc, những người đã cảnh báo chúng ta về bản chất của chế độ mà chúng ta phải đối mặt.

Và chúng ta không thể bỏ qua nó nữa. Họ biết cũng như bất cứ ai khác rằng chúng ta không bao giờ có thể quay lại hiện trạng. Nhưng thay đổi hành vi của ĐCSTQ không thể là nhiệm vụ của riêng người dân Trung Quốc.

Các quốc gia tự do phải làm việc để bảo vệ tự do. Nó chẳng bao giờ là điều dễ dàng. Nhưng tôi có niềm tin chúng ta có thể làm được. Tôi có niềm tin bởi vì chúng ta đã làm điều đó trước đây. Chúng ta biết chuyện này sẽ diễn ra thế nào.

Tôi có niềm tin bởi vì ĐCSTQ đang lặp lại một số sai lầm tương tự Liên Xô - xa lánh các đồng minh tiềm năng, phá vỡ niềm tin trong và ngoài nước, từ chối quyền sở hữu tài sản và sự thượng tôn pháp luật.

Tôi có niềm tin. Tôi có niềm tin vì sự thực tình mà tôi thấy trong số các quốc gia khác biết rằng chúng ta không thể quay trở về quá khứ giống như cách chúng ta làm ở Mỹ. Tôi đã nghe điều này từ Brussels, đến Sydney, cho đến Hà Nội. Và hơn hết, tôi có niềm tin chúng ta có thể bảo vệ tự do vì chính sự hấp dẫn ngọt ngào của tự do.

Hãy nhìn vào những người Hồng Kông đang kêu gọi di cư ra nước ngoài khi ĐCSTQ siết chặt quyền kiểm soát thành phố tự hào đó. Họ vẫn cờ Mỹ.

Đúng là có sự khác biệt. Khác với Liên Xô, Trung Quốc hội nhập sâu vào nền kinh tế toàn cầu. Nhưng Bắc Kinh phụ thuộc vào chúng ta nhiều hơn chúng ta phụ thuộc vào họ. Hãy nhìn xem, tôi bác bỏ quan niệm rằng chúng ta đang sống trong một thời đại tất yếu, rằng một cái bẫy nào đó đã được định sẵn, rằng uy quyền của ĐCSTQ là tương lai.

Cách tiếp cận của chúng ta không được trù định là thất bại vì nước Mỹ đang suy tàn. Như tôi đã nói ở Munich trong năm nay, thế giới tự do vẫn đang chiến thắng. Chúng ta chỉ cần tin và biết và tự hào về nó. Mọi người từ khắp nơi trên thế giới vẫn muốn đến với các xã hội mở. Họ đến đây để học, để làm việc, để xây dựng cuộc sống cho gia đình họ. Họ không tuyệt vọng định cư tại Trung Quốc.

Đến lúc rồi! Thật tuyệt vời khi có mặt ở đây hôm nay. Đây là thời điểm hoàn hảo. Đây là thời điểm để các quốc gia tự do hành động. Không phải mọi quốc gia sẽ tiếp cận Trung Quốc theo cùng một cách, họ cũng không nên như thế.

Mỗi quốc gia sẽ phải tự đi đến hiểu biết của riêng họ về cách bảo vệ chủ quyền của chính mình, cách bảo vệ sự thịnh vượng kinh tế của chính mình và làm thế nào để bảo vệ lý tưởng của mình khỏi những xúc tu của Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Nhưng tôi kêu gọi mọi nhà lãnh đạo của mọi quốc gia hãy bắt đầu bằng cách làm những gì Mỹ đã làm - chỉ đơn giản là khẳng khái đòi có đi có lại, khẳng khái đòi mình bạch và trách nhiệm từ Đảng Cộng sản Trung Quốc. Đó là một nhóm nòng cốt những nhà cai trị còn lâu mới thuận nhất.

Và những tiêu chuẩn đơn giản và mạnh mẽ này sẽ mang lại kết quả lớn lao. Chúng ta đã để cho ĐCSTQ thiết lập các điều khoản tương tác quá lâu, nhưng thời đó đã qua rồi.

Các quốc gia tự do phải thiết lập nhịp điệu. Chúng ta phải hoạt động trên cùng các nguyên tắc. Chúng ta phải vẽ những đường chung trên cát không thể bị cuốn trôi bởi những cuộc đổi chác hoặc vuốt ve của ĐCSTQ.

Thật vậy, đây là những gì nước Mỹ đã làm gần đây khi chúng ta bác bỏ các yêu sách bất hợp pháp của Trung Quốc ở Biển Đông, một lần và mãi mãi, khi chúng ta thúc giục các nước trở thành các Nước Sạch để thông tin cá nhân của công dân không bị rơi vào tay của Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Chúng ta đã làm điều đó bằng cách thiết lập các tiêu chuẩn. Hãy nhìn vào những người Hồng Kông đang kêu gọi di cư ra nước ngoài khi ĐCSTQ siết chặt quyền kiểm soát thành phố tự hào đó. Họ vậy chờ Mỹ.

Đúng là có sự khác biệt. Khác với Liên Xô, Trung Quốc hội nhập sâu vào nền kinh tế toàn cầu. Nhưng Bắc Kinh phụ thuộc vào chúng ta nhiều hơn chúng ta phụ thuộc vào họ. Hãy nhìn xem, tôi bác bỏ quan niệm rằng chúng ta đang sống trong một thời đại tắt yếu, rằng một cái bẫy nào đó đã được định sẵn, rằng uy quyền của ĐCSTQ là tương lai.

Cách tiếp cận của chúng ta không được trù định thất bại vì nước Mỹ đang suy tàn. Như tôi đã nói ở Munich trong năm nay, thế giới tự do vẫn đang chiến thắng. Chúng ta chỉ cần tin và biết và tự hào về nó. Mọi người từ khắp nơi trên thế giới vẫn muốn đến với các xã hội mở. Họ đến đây để học, họ đến đây để làm việc, họ đến đây để xây dựng cuộc sống cho gia đình họ. Họ không tuyệt vọng định cư tại Trung Quốc.

Đến lúc rồi! Thật tuyệt vời khi có mặt ở đây hôm nay. Đây là thời điểm hoàn hảo. Đây là thời điểm để các quốc gia tự do hành động. Không phải mọi quốc gia sẽ tiếp cận Trung Quốc theo cùng một cách, họ cũng không nên như thế.

Mỗi quốc gia sẽ phải tự đi đến hiểu biết về cách bảo vệ chủ quyền của chính mình, cách bảo vệ sự thịnh vượng kinh tế của chính mình và làm thế nào để bảo vệ lý tưởng của mình khỏi những xúc tu của Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Nhưng tôi kêu gọi mọi nhà lãnh đạo của mọi quốc gia hãy bắt đầu bằng cách làm những gì Mỹ đã làm - chỉ đơn giản là khẳng khái đòi có đi có lại, khẳng khái đòi mình bạch và trách nhiệm từ Đảng Cộng sản Trung Quốc. Đó là một nhóm nòng cốt những nhà cai trị còn lâu mới thuận nhất.

Bây giờ, đúng là khó khăn. Nó khó khăn với một số nước nhỏ. Họ sợ bị trở thành mục tiêu. Một số trong số họ vì chỉ vì lý do đơn giản là không có khả năng, sự can đảm để sát cánh cùng chúng ta trong lúc này.

Thật vậy, chúng ta có một đồng minh NATO đã không đứng lên theo cách mà họ cần làm đối với Hồng Kông vì họ sợ Bắc Kinh sẽ hạn chế quyền tiếp cận thị trường Trung Quốc. Đây là kiểu rụt rè sẽ dẫn đến thất bại lịch sử, và chúng ta không thể lặp lại nó. Chúng ta không thể lặp lại những sai lầm của những năm qua. Thách thức Trung Quốc đòi hỏi nỗ lực, năng lượng từ các nền dân chủ - những người ở Châu Âu, những người ở Châu Phi, những người ở Nam Mỹ và đặc biệt là những người ở khu vực Ấn Độ - Thái Bình Dương.

Và nếu chúng ta không hành động ngay bây giờ, rất cuộc ĐCSTQ sẽ làm xói mòn các quyền tự do của chúng ta và phá vỡ trật tự dựa trên luật lệ mà các xã hội của chúng ta đã nỗ lực xây dựng.

Nếu chúng ta uốn cong đầu gối lúc này, cháu chắt của chúng ta có thể bị lệ thuộc vào Đảng Cộng sản Trung Quốc, mà những hành động của họ là thách thức chính yếu hiện nay trong thế giới tự do. Tổng bí thư Tập không có phần số áp chế trong và ngoài Trung Quốc mãi mãi, trừ khi chúng ta cho phép.

Đây không phải là về chuyện kiểm chế. Đừng tin vào chuyện đó. Đó là về một thách thức mới phức tạp mà chúng ta chưa bao giờ phải đối mặt trước đây. Liên Xô đã bị tách biệt khỏi thế giới tự do. Trung Quốc cộng sản đã ở trong biên giới của chúng ta. Vì vậy, chúng ta không thể đối mặt với thử thách này một mình. Liên Hiệp Quốc, NATO, các nước G7, G20, sức mạnh kinh tế, ngoại giao và quân sự kết hợp của chúng ta chắc chắn đủ để đối phó thách thức này nếu chúng ta xử trí rõ ràng và với dũng khí lớn.

Có lẽ đã đến lúc hình thành một tập hợp mới của các quốc gia có cùng chí hướng, một liên minh mới của các nền dân chủ. Chúng ta có các công cụ. Tôi biết chúng ta có thể làm điều đó. Bây giờ chúng ta cần ý chí. Trích dẫn Kinh Thánh, câu hỏi của tôi là: "Tâm thần thì muốn lắm, mà xác thịt có yếu đuối?".

Nếu thế giới tự do không thay đổi, Trung Quốc cộng sản chắc chắn sẽ thay đổi chúng ta. Không thể để những cách hành xử trước đây quay trở lại vì chúng thoải mái hoặc vì chúng rất thuận tiện.

Bảo vệ các quyền tự do của chúng ta trước Đảng Cộng sản Trung Quốc là sứ mệnh của thời đại chúng ta và nước Mỹ ở vị trí hoàn hảo để lãnh đạo nó bởi vì các nguyên tắc sáng lập của chúng ta mang lại cho chúng ta cơ hội đó.

Như tôi đã giải thích ở Philadelphia tuần trước, khi đứng nhìn chằm chằm vào Hội trường Độc lập, quốc gia của chúng ta được thành lập dựa trên tiền đề rằng tất cả con người đều có những quyền nhất định không ai có thể xâm phạm được. Và nhiệm vụ của chính phủ chúng ta là bảo đảm các quyền đó.

Đó là một sự thật đơn giản và uy quyền. Nó biến chúng ta trở thành ngọn hải đăng tự do cho mọi người trên khắp thế giới, bao gồm cả những người bên trong Trung Quốc.

Thật vậy, Richard Nixon đã đúng khi ông viết vào năm 1967 rằng "thế giới không thể an toàn cho đến khi Trung Quốc thay đổi". Bây giờ, chú ý đến lời nói của ông ấy là lựa chọn của chúng ta.

*Ngày nay nguy hiểm đã rõ. Và ngày nay sự thức tỉnh đang xảy ra.
Ngày nay thế giới tự do phải phản ứng. Chúng ta không bao giờ có thể quay lại quá khứ.*

*Câu xin Thượng đế phù hộ cho từng người trong các vị.
Và câu xin Thượng đế phù hộ người dân Mỹ.*